

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα υπό IBAN TOTPGENIEΦ.

(Συνέχεια.)

23.

Ὁ Σανὶν ἐκοιμήθη ἀδιακόπως ἐπὶ πολλὰς ὥρας, φνειρεύθη δὲ ὅτι εἶχε πάλιν νὰ μονομαχήσῃ, ἀλλ' ὅτι ὡς ἀντίπαλον εἶχε τὴν φορὰν ταύτην τὸν κύριον Κλύβερ καὶ ὅτι ὁ Πανταλεόνε, ὑπὸ τὴν μορφὴν ψιττακοῦ καθήμενος ἐπὶ μιᾷς δρυὸς ἐκρότει τὸ ῥάμφος καὶ ἐπανελάμβανεν ἀκαταπαύστως: «Ἐνα — δύο — τρία. Ἐνα — δύο — τρία.»

«Ἐνα — δύο — τρία!» ἤχησε πάλιν εἰς τὸ οὖς του, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ μεγίστης εὐκρινείας. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὤψασε τὴν κεφαλὴν — ἀναμφιβόλως κάποιος ἐκρυσσε τὴν θύραν. «Ἐμπρός!» ἐφώναζεν ὁ Σανὶν.

Ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις ἀνήγγειλεν ὅτι μία κυρία ἐπιθυμεῖ ἐπιμόνως νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

«Ἡ Τζέμμα» ἐσκέφθη ἀμέσως ὁ Σανὶν . . .

Ἀλλ' ἐφάνη ὅτι δὲν ἦτο ἡ Τζέμμα, ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ κυρία Ἑλεονώρα.

Μόλις ἡ κυρία Ἑλεονώρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐρρίφθη ὡς λιπιδύμος ἐπὶ μιᾷς καθήκλας καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Τί ἔχετε, κυρία Ῥοσέλλη;» εἶπεν ὁ Σανὶν καὶ καθίσας πλησίον τῆς ἔλαβε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν ἰδικήν του. «Τί σὰς συνέβη; Ἦσυχάσατε, σὰς παρακαλῶ!»

«Ἀχ, κύριε Δημήτρι, εἶμαι πολὺ, πολὺ δυστυχής!»

«Δυστυχής; σεῖς;»

«Ἀχ, τόσο δυστυχής! Καὶ πῶς εἰμπούσα νὰ περιμένω τέτοιο πρᾶγμα; Ἐξάφνα, ὡσὰν κεραυνὸς μεσ' ἑστὴν καλοκαιριά . . .»

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα μόλις ἠδύνατο νὰ ἀναπνεύσῃ.

«Ἀλλὰ τί συνέβη; Σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήθητε! Νὰ σὰς φέρω ἕνα ποτήρι νερό;»

«Ὁχι, εὐχαριστῶ.

Ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της μετὰ τὸ μαντίλιον καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ ἔτι σφοδρότερον ἢ πρότερον.

«Τὰ ξεύρω ὅλα, ὅλα!»

«Δηλαδή — τί ἐννοεῖτε;»

«Ὅλα ὅσα συνέβησαν σήμερα. Καὶ τὸ αἶτιον — τὸ γνωρίζω ἐπίσης! Ἐπράξατε ὡς ἄνθρωπος μετὰ τιμῆς· ἀλλὰ τί κακόμοιρος σύμπτωσις περιστάσεων εἶνε αὕτη! Οὐχὶ ἄνευ λόγου ἤμουν ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸ Σόδεν — οὐχὶ ἄνευ λόγου!» — (Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης οὐδὲν τοιοῦτον ἐξέφρασαν ἡ κυρία Ἑλεονώρα, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπίστευεν ὅτι τότε εἶχε προαισθανθῇ «τὰ πάντα». — Ἦλθα εἰς σὰς, διότι σὰς θεωρῶ ὡς τίμιον ἄνθρωπον καὶ ὡς φίλον, ἂν καὶ μόλις πρὸ πέντε ἡμερῶν σὰς εἶδα κατὰ πρώτην φορὰν . . . Ἀλλὰ εἶμαι χήρα, εὐρίσκομαι μόνη καὶ ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν κόσμον . . . Ἡ θυγάτηρ μου . . .»

Τὰ δάκρυα ἐπνιγον τὴν φωνὴν τῆς κυρίας Ἑλεονώρας. Ὁ Σανὶν δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ.

«Ἡ θυγάτηρ σας;» ἐπανελάβεν οὗτος.

«Ἡ θυγάτηρ μου, ἡ Τζέμμα,» εἶπε μετὰ λυγρῶν ἡ κυρία Ἑλεονώρα, ἔχουσα κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ μαντίλιον, τὸ ὁποῖον ἦτο κάθυγρον ἀπὸ τὰ δάκρυα — «ἡ Τζέμμα μου ἐδήλωσε σήμερον, ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐπανδρευθῇ τὸν κύριον Κλύβερ καὶ ἀπαυτεῖ νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ ἐγώ.»

Ὁ Σανὶν ἀνεσηκώθη ἀποτόμως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Τοιοῦτό τι δὲν ἐπερίμενε ποτέ.

«Διὰ τὴν ἐντροπὴν» ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα «δὲν λέγω τίποτε, διότι τέτοιο πρᾶγμα δὲν συνέβη ποτέ, ἡ νύμφη νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀρῇ τὸν γαμβρὸ — ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μὰς καταστρέψῃ ἐντέλως, κύριε Δημήτρι!»

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα συνέστρεψε καὶ συνέσφιγγε τὸ μαντίλιόν της οὕτως ὥστε ἀπετέλεσε μικροτάτην ἀλλὰ σκληρὰν σφαῖραν, ὡς ἂν ἠθέλε νὰ ἐγκλείσῃ ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν θλίψιν.

«Ἀπὸ τὰ κέρδη μας δὲν μπορούμε πλέον νὰ ζήσωμεν, κύριε Δημήτρι, καὶ ὁ κύριος Κλύβερ εἶνε πλούσιος καὶ θὰ γείνη μετὰ τὸν καιρὸν ἀκόμη πλουσιώτερος. Καὶ διατὶ νὰ τὰ χαλάσωμε μαζὶ του; Διότι δὲν ὑπερῆσπισε τὴν μνηστήν του; Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν

ὅτι δὲν ἦτο καλὴ ἡ συμπεριφορὰ του, πρέπει ὅμως νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶνε στρατιωτικὸς καὶ δὲν ἐσπούδασε εἰς τὸ πανεπιστήμιον· καὶ ὡς φρόνιμος ἔμπορος δὲν εἰμπορούσε παρὰ μετὰ φρόνησιν νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀναίδειαν ἐνὸς ἀγνώστου ἀξιωματικοῦ. Καὶ ἔπειτα; τί μεγάλη σημασία εἶχεν αὐτὴ ἡ προσβολή, σὰς παρακαλῶ; κύριε Δημήτρι;»

«Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία Ἑλεονώρα, ἀλλὰ οἱ λόγοι σας κύριως καταδικάζουν τὴν ἰδικήν μου συμπεριφορὰν . . .»

Δὲν κατακρίνω καθόλου τὴν συμπεριφορὰν σας, — διόλου. — Σεῖς — διὰ Σὰς ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Σεῖς εἴσατε, ὅπως ὅλοι οἱ Ῥώσοι, στρατιωτικὸς . . .»

«Μὲ συγχωρεῖτε δὲν εἶμαι καθόλου . . .»

«Εἴσατε ξένος, εἴσατε μόνον διαβατικῶς ἐδῶ, σὰς εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένη» ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα, μηδεμίαν παρέχουσα ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σανὶν.

Ἦτο ὅλως διόλου τεταραγμένη, ἐκίνει τὰς χεῖρας ὁμιλοῦσα, ἐξεδιπλανε πάλιν τὸ μαντίλιόν της καὶ ἀπεμύττετο. Μόνον ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἀνεκούφιζε τὴν θλίψιν της, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ἦτο γεννημένη εἰς βόρειον κλίμα.

«Καὶ πῶς θὰ εἰμπορούσεν ὁ κύριος Κλύβερ» ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα, «νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειὰ του ὡς ἔμπορος, ἂν ἔκανε μονομαχίας μετὰ τοὺς πελάτας του; Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! Καὶ τώρα ἐγὼ νὰ τὸν διδάξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου; Καὶ πῶς νὰ ζήσωμεν; Πρῶτα ἡμαστέ οἱ μόνοι ἐστὶ Φραγκφούρτη, ποῦ ἐκάναμε ἀμυγδαλόπηγτα μετὰ φιστικά καὶ εἶχαμε μουστερήδες πληθὺς, ἀλλὰ τώρα ὅλος ὁ κόσμος κάνει ἀμυγδαλόπηγτα! Κ' ἔπειτα σκεφθῆτε τὸ μόνον σας: Εἰς ὅλην τὴν Φραγκφούρτη θὰ γίνετα ὁμιλία γιὰ τὴν μονομαχίαν σας — ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν μπορεῖ νὰ κρυφθῇ! Καὶ τώρα νὰ χαλάσουν καὶ οἱ ἀρραβῶνες! Ὡ! θὰ γείνη μεγάλο κακὸ, ἀληθινὸ σκάνδαλο! Ἡ Τζέμμα εἶναι καλὴ καὶ χαριτωμένη κόρη, καὶ μετὰ ἀγαπᾷ πολὺ· ἀλλὰ εἶνε φοβερὰ δημοκρατικὴ — τῆς εἶνε ἐντελὴς ἀδιάφορον, τί θὰ λέγει ὁ κόσμος δι' αὐτήν. Μόνον ἐσεῖς εἰμπορεῖτε νὰ τὴν μεταπεισέτε . . .»

Ὁ Σανὶν ἐνέπιπτεν εἰς ὁλονὲν μεγαλειτέραν ἐκπληξιν.

«Ἐγώ, κυρία Ἑλεονώρα;»

«Μάλιστα, σεῖς μόνος — μόνος σεῖς. Καὶ αὐτὸς εἶνε ἴσα ἴσα ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἄλλο μέσον δὲν εἶχα. Εἴσατε τόσον καλὸς καὶ τόσον προκομμένος! Καὶ ἐκτὸς τούτου, σεῖς εἴσατε ἐκεῖνος, ὅπου τὴν ὑπεράσπισε — εἰς σὰς θὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην! Πρέπει νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς σὰς — ἀφοῦ ἐκινδυνεύσατε τὴν ζωὴν σας δι' αὐτήν! Ἀποδείξατέ της — ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἰσχύιν ἐπάνω της — ἀποδείξατέ της, ὅτι οὐ μόνον τὸν ἑαυτὸν της θὰ καταστρέψῃ ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ὅλους. Ἐσώσατε τὸν υἱόν μου — σώσατε τώρα καὶ τὴν θυγατέρα μου! Ὁ Θεὸς σὰς ἔχει στείλῃ ἐς τὸ σπίτι μας! Εἶμαι ἐτοιμὴ, νὰ σὰς παρακαλέσω γονατιστὴ . . .»

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἀνεσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ὡς νὰ ἠθέλε νὰ γονυπετήσῃ ἐνώπιον τοῦ Σανὶν . . .

Ὁ Σανὶν τὴν ἐμπόδισε.

«Κυρία Ἑλεονώρα! Δι' ὄνομα Θεοῦ, τί κάνετε;»

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐσφίγγε σπασμαδικῶς τὰς χεῖρας τοῦ Σανὶν.

«Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε; Δὲν πιστεύω δὲ νὰ θέλετε νὰ με ἰδῆτε ἐδῶ νεκρὰν ἐνώπιόν σας.»

Ὁ Σανὶν ἦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ καὶ τί νὰ εἰπῇ. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν του, ὅπου ἐγνώρισεν τὸ θερμὸν ἰταλικὸν αἷμα ἐκ πείρας.

«Θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε!» ἀνέφωνησε «Θὰ ὁμιλήσω μετὰ τὴν δεσποινίδα Τζέμμαν . . .»

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν χαρᾶς.

«Ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἰζέρω τί ἀποτέλεσμα . . .»

«Ὡ, μὴ μου ἀρνηθῆτε αὐτὴν τὴν χάριν» ἀνέκραγεν ἡ κυρία Ἑλεονώρα μετὰ φωνῇ ἱκετευτικῇ. «Μοῦ ἐδώσατε τὸν λόγον σας! Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ἐξ ἀπαντος καλόν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον εἶνε βέβαιον καὶ ἀναμφιβόλον, ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν δύναμιν ἐπ' αὐτῆς! Εἰς ἐμὲ δὲν δίδει πλέον καμμίαν ἀκρόασιν!»

«Σὰς ἐδήλωσα τόσον ὀριστικῶς, ὅτι δὲν θέλει πλέον τὸν κύριον Κλύβερ;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν.

«Απαράλλακτα ως νὰ εἶχεν ὀρκισθῇ! Εἶνε ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη μὲ τὸν πατέρα της, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Τζιοβάν-Μπατίστα. Ἀνυπότακτη!»

«Ἀνυπότακτη; ἡ Τζέμμα; . . .» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν μετὰ θαυμασμοῦ.

«Ναὶ . . . ναὶ . . . Ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἄγγελος! Ἐσᾶς, θὰ σᾶς ἀκούσῃ. Θὰ ἐλθετε γρήγορα . . . ἀλήθεια; Ὡ ἀκριβέ μου φίλε, ὦ ἀνεκτίμητε φίλε μου . . .!»

Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐσηκώθη ἀποτόμως ἀπὸ τὴν καδέκλαν καὶ ἐνηγγαλίσθη ἐπ' ἰσῆς ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν τοῦ Σανὶν, ὅστις ἐκάθητο ἐνώπιόν της.

«Δάβετε τὴν εὐχὴ μᾶς μητέρας καὶ — δώσατέ μου λιγάκι νερό!»

Ὁ Σανὶν ἔφερεν εἰς τὴν κυρίαν Ροσέλλη ἓν ποτήριον ὕδατος, ἐβεβαίωσεν αὐτὴν μὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ὅτι θὰ ἐλθῃ ἄνευ ἀναβολῆς, τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του συνεκρότησε τὰς χεῖρας καὶ ἠνέωξεν εὐρέως τοὺς ὀφθαλμούς.

«Μὰ τὴν ἀλήθεια» εἶπε κατ' ἑαυτὸν «τώρα μὲ συνεπῆρε τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, καὶ μάλιστα μὲ τόσῃν ὀρμῇ, ὥστε μὲ πιάνει ζάλη.»

Δὲν ἐδοκίμασε νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐταστικὸν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του καὶ νὰ παρατηρήσῃ ἐκρινῶς τὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα: τίποτε ἄλλο παρὰ ἀγρία σύγχυσις, — οὐδὲν ἄλλο! «Ὅποια ἡμέρα!» ἐψιθύρισεν τὰ χεῖλη του ἀκουσίως. «Ἀνυπότακτη» λέγει ἡ μήτηρ . . . «Καὶ ἐγὼ νὰ δώσω εἰς αὐτὴν συμβουλὰς; Καὶ τί νὰ τῇ συμβουλεύσω;!»

Πραγματικῶς τὸν κατέλαβε ζάλη. Ἀλλ' ὑπεράνω τοῦ χάους ἐκείνου τῶν ποικιλιωτάτων συναισθημάτων, ἐντυπώσεων καὶ ἀορίστων σκέψεων ἐφέρετο διαρκῶς αἰωρουμένη ἡ εἰκὼν τῆς Τζέμμας, ἡ εἰκὼν ἐκείνη, ἣτις εἶχεν ἐντυπωθῇ τοσοῦτον ἀνεξιτήλως ἐν τῇ μνήμῃ του κατὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην καὶ ἡλεκτρικῶς διασεισθεῖσαν νύκτα, ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ παραθύρῃ καὶ ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν τρεμόντων ἀστέρων.

24.

Μὲ διατάζοντα βήματα ἐπλησίασεν ὁ Σανὶν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ροσέλλη. Σφοδρᾶς ἔπαλλεν ἡ καρδιά του, ἐκρινῶς ἡσθάνετο, ἡ μᾶλλον ἤκουεν αὐτὴν κροτοῦσαν ἐν τῇ στήθει του. Τί νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Τζέμμα; Πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν;

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Ροσέλλη οὐχὶ διὰ τοῦ μαγαζείου, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀπίσθιας θύρας. Ἐν τῇ μικρῇ προθαλάμῃ συνήντησε τὴν κυρίαν Ἐλεονώραν. Ἡ γηραιά κυρία ἰδοῦσα αὐτὸν ἡσθάνθη καὶ χαρὰν καὶ τρόμον.

«Σὰς ἐπερίμενα μὲ τόσῃν ἀνυπομονήσει!» εἶπε ψιθυρίζουσα καὶ σφιγγούσα τὴν χεῖρά του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της. «Πηγαίνετε εἰς τὸν κήπον. Ἐκεῖ θὰ τὴν εὑρετε. Καὶ μὴ λησμονήσετε, ὅτι εἰς σᾶς ἔχω ὅλην μου τὴν ἐλπίδα!»

Ὁ Σανὶν μετέβη εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Τζέμμα ἐκάθητο ἐπὶ τινος θρανίου εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς δενδροστοιχίας. Εἶχε πλησίον της μέγα καλὰδιον μὲ κεράσια, ἐξέλεγε δὲ τὰ ὠριμώτερα καὶ τὰ ἔδετεν εἰς ἓν πινάκιον. Ἦτο ἤδη περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὁ ἥλιος ἐκλινέτο πρὸς τὴν δύσιν του, αἱ δὲ εὐρεῖαι καὶ πλαγίως πίπτουσαι δέσμαι τῶν ἀκτίνων του, αἰτίνες ἐπλημμύρου ὅλον τὸν κήπον, ἦσαν μᾶλλον πορφυραὶ ἢ χρυσαυγεῖς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤκούετο ὁ ἐλαφρὸς καὶ οἰονεὶ ὀλίγῳρος ψιθύρος τῶν φύλλων, ὁ βόμβος καθυστερουσῶν μελισσῶν, αἰτίνες βραδυκινήτως ἵπταντο εἰσέτι ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος, καὶ ὁ μονότονος καὶ ἀκατάπαυστος μυνυρισμὸς μεμακρυσμένης τρυγόνος.

Ἡ Τζέμμα ἐφόρει τὸν αὐτὸν στοργγύλον πῖλον, τὸν ὅποιον εἶχε τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Σόδεν ἐκδρομῆς. Ἦτένισε τὸν Σανὶν μὲ βλέμμα δειλὸν καὶ εἶτα ἐκυψε πάλιν πρὸς τὸ καλὰδιον.

Ὅσῳ περισσότερον ἐπλησίαζε πρὸς τὴν Τζέμμαν, τόσῳ περισσότερον ἐβράδυνεν ἀκουσίως τὰ βήματά του καὶ, καὶ . . . καὶ . . . ὅτε ἐσταμάτησε ἐνώπιόν της, δὲν εἰξεν νὰ εἴπῃ ἄλλο εἰμὴ:

«Διὰ τί διαλέγετε τὰ κεράσια;»

Ἡ Τζέμμα δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως.

«Αὐτὰ ἐδῶ, τὰ ὠριμώτερα» ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους «θὰ τὰ βράσουμε διὰ κομπόστα, καὶ τὰ ἄλλα μᾶς χρειάζονται διὰ γλυκίσματα.» Ἐνφ' οὕτω φμίλει ἐκκλινεν ὅλον ἐν περισσότερον τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ δεξιὰ αὐτῆς, ἣτις ἐκράτει μεταξὺ τῶν δακτύλων

δύο κεράσια, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα, μεταξὺ τοῦ καλὰδιου καὶ τοῦ πινακίου.

«Μοῦ ἐπιτρέπετε, νὰ καθίσω πλησίον σας;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν. «Βεβαίως.»

Ἡ Τζέμμα μετεκινήθη ὀλίγον τι πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ θρανίου, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ θέσιν καὶ ὁ Σανὶν ἐκάθισε παρὰ τῇ πλευρῇ της.

«Πῶς ν' ἀρχίσω τώρα;» ἐσκέφθη ὁ Σανὶν. Ἀλλ' ἡ Τζέμμα αὐτὴ ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀμηχανίας.

«Εἶχετε σήμερα μονομαχίαν» εἶπε μετὰ ζωηρότητος καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ ὑπὸ αἰδοῦς ἐρυθρὸν πρόσωπόν της. — Καὶ πόσον βαθεῖα εὐγνωμοσύνη ἀπήστραπτεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της! «Καὶ ὅμως εἰσθε τόσον ἥσυχος! Περιφρονεῖτε λοιπὸν τοὺς κινδύνους;»

«Μὲ συγχωρεῖτε — δὲν ἐξετέδην εἰς κανένα κίνδυνον. Τὰ πάντα ἐτελείωσαν εἰρηηνικῶς καὶ . . .»

Ἡ Τζέμμα ἐκίνησε ἓνα τῶν δακτύλων της πλησιέστατα τῶν ὀφθαλμῶν της ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά — τὸ ὅποιον εἶνε ἐπ' ἰσῆς ἰταλικῇ χειρονομία.

«Ὅχι, ὄχι! μὴ λέγετε αὐτό! Δὲν μὲ γελάτε! Ὁ Πανταλεόνε μου τὰ διηγῆθη ὅλα!»

«Πραγματικῶς, πολὺ ἀξιόπιστος μάρτυς! Δὲν μὲ παρέβαλε πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Κοιμηοδόφρου;»

«Ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεώς του πιθανὸν νὰ εἶνε ὀλίγον τι γελοῖος, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοιαῦτα οὔτε τὰ αἰσθημάτα του οὔτε τὰ σημερινὰ σας κατορθώματα. Καὶ ὅλα αὐτὰ δι' ἐμὲ! . . . χάριν ἐμοῦ! . . . Ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!»

Σὰς βεβαίῳ, κυρία Τζέμμα . . .»

«Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ» ἐπανέλαβεν ἡ Τζέμμα μετὰ μικρὸν διάλειμμα καὶ παρετήρησεν αὐτὸν πάλιν ἀτενῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ δύνατο ἤδη ὁ Σανὶν νὰ βλέπῃ τὸ λεπτὸν καὶ ὠραῖον πρόσωπόν της, καὶ φημιόλησεν εἰς ἑαυτὸν ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ τοσαύτην ὠραϊότητα καὶ οὐδέποτε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἡσθάνθη τοσαύτην εὐδαιμονίαν, ὅσην τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ὅλη τοῦ ἡ ψυχὴ ἐφλέγετο.

«Καὶ ἡ ὑπόσχεσίς μου;!» ἡ σκέψις αὕτη τῇ ἐπῆλθεν αἰφνης ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα.

Κυρία Τζέμμα . . .!» ἤρχισε μετὰ τινὰς δισταγμούς.

Καὶ λοιπόν;

Ἡ Τζέμμα δὲν ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της, ἀλλ' ἐξηκολούθησε νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὠριμὰ κεράσια — λαμβάνουσα αὐτὰ μετὰ προσοχῆς ἐκ τῶν στελεχῶν καὶ ἀποσπῶσα ἐπιμελῶς τὰ φύλλα . . . Ἀλλ' ὅποια ἐμπιστοσύνη καὶ οἰκειότης ἐνέκειτο εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν «Καὶ λοιπόν;»

«Δὲν σὰς ὤμιλησε καθόλου ἡ μητέρα σας περὶ . . .»

«Περὶ τίνος . . .»

«Περὶ ἐμοῦ;»

Ἡ Τζέμμα ἔρριπεν ἀμέσως εἰς τὸ καλὰδιον τὰ κεράσια, τὰ ὅποια ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκράτει.

«Ὁμίλησε μαζὶ σας;» ἀντηρώτησεν ἡδη ἡ Τζέμμα.

«Ναὶ.»

«Καὶ τί σὰς εἶπε;»

«Μοῦ εἶπεν ὅτι . . . ὅτι αἰφνης ἀπεφασίσετε . . . νὰ μεταβάλετε τοὺς προτέρους σκοποὺς σας.»

Ἡ Τζέμμα ἐκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν, ἣτις ἠφανίσθη ἐντελῶς ὑπὸ τὸν πλατύτρονον πῖλον. Οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο εἰ μὴ ὁ λαμῶς της, τρυφερὸς καὶ εὐκαμπτος ὡς τὸ στέλεχος μεγάλου τινὸς ἀνθους. «Τί σκοποὺς;»

«Τοὺς σκοποὺς σας . . . οἱ ὅποιοι . . . ἀφορᾶσι τὸ μέλλον σας.»

«Δηλαδή . . . ἐννοεῖτε . . . ὡς πρὸς τὸν κύριον Κλύβερ;»

«Μάλιστα.»

«Σὰς εἶπε ἡ μητέρα, ὅτι δὲν θέλω νὰ γείνω ἡ σύζυγος τοῦ κυρίου Κλύβερ;»

«Μάλιστα.»

Ἡ Τζέμμα ἔκαμιν ἀκούσιόν τινα κίνησιν. Τὸ καλὰδιον ἀπάλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε . . . Μερικὰ κεράσια ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Μία στιγμὴ παρήλθεν ἐν σιωπῇ . . . καὶ ἔπειτα δευτέρα στιγμὴ . . .

«Διὰ τί σὰς τὸ εἶπε;» ἠρώτησεν ἡ Τζέμμα μὲ ἀσθενῆ φωνήν.

Εἰσέτι ὁ Σανὶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ἄλλο εἰ μὴ τὸν λαμόν της. Τὸ στήθος της ὠγκοῦτο καὶ κατέπιπτε κυματοειδῶς.

«Διὰ τί! . . . ἐπειδὴ εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν ἐγείναμεν τρόπον τινὰ φίλοι καὶ ἐπειδὴ ἔχετε ἐμπιστοσύνην τινὰ εἰς ἐμέ, δι' αὐτὸ ἐνόμισε ὅτι εἰμποροῦσα νὰ σὰς δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν καὶ . . . ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε τὴν συμβουλὴν μου.»

Αἱ χεῖρες τῆς Τζέμμας ὠλισθήσαν βραδέως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ οἱ δάκτυλοι ἤρχισαν νὰ παίζωσι μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματος αὐτῆς.

«Καὶ ποῖαν συμβουλὴν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε, Monsieur Dimitri?» ἠρώτησε μετὰ βραχεῖαν σιωπῇ.

Ὁ Σανὶν παρετήρησεν ὅτι οἱ δάκτυλοι τῆς Τζέμμας ἔτρεμον . . . Ἐπαῖξε δὲ μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός τῆς, μόνον διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὸν τρόπον τῶν δακτύλων τῆς. Ὁ Σανὶν ἔδρακεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν λευκῶν τούτων, τρεμόνων δακτύλων.

«Τζέμμα,» εἶπε «διατί δὲν με κυττάζετε;»

Ἡ Τζέμμα ᾤθησεν ἀμέσως τὸν πῖλον τῆς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τοῦ τραχήλου, καὶ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν ὡς πρότερον τὰ πλήρη ἐμπιστοσύνης καὶ εὐγνωμοσύνης βλέμματά τῆς. Ἐπερίμενε νὰ ἀκοῦσῃ τι παρὰ τοῦ Σανίν. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ προσώπου τῆς συνετάραξε καὶ κατεδάμβασεν αὐτόν. Ἡ θερμὴ λάμψις τοῦ ἑσπερινοῦ ἡλίου ἔπιπτε πλήρως ἐπὶ τῆς νεανικῆς αὐτῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἡ ἑκφράσις τοῦ προσώπου τούτου ἦτο ἔτι λαμπροτέρα καὶ διαυγεστέρα καὶ αὐτῆς τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου.

«Θὰ πράξω, ὅ,τι μὲ συμβουλευέσετε, Κύριε Δημήτρι» ἤρχισε μετὰ τινος ἐλαφροῦ μειδιάματος καὶ ἀνέστυρεν ὀλίγον τι τὰς ὀφρῦς. «Ἀλλὰ ποῖαν συμβουλὴν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε;»

«Ποῖαν συμβουλὴν;» ἐπανέλαβεν ὁ Σανὶν. «Βλέπετε . . . ἡ μήτηρ σας λέγει ὅτι ἀπεκρούσατε τὸν κύριον Κλόβερ, μόνον διότι προχθὲς δὲν ἔδειξε πολλὴν τόλμην . . .»

«Μόνον δι' αὐτό;» εἶπεν ἡ Τζέμμα, ἔκυψε, ἐσώκωσε τὸ καλὰδιον καὶ τὸ ἔδρακε πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ θρανίου.

«Ὅτι, . . . ἐν γένει . . . τὸ νὰ διακόψετε τὰς σχέσεις σας

εἶνε . . . δὲν εἶνε φρόνιμον ἐκ μέρους σας. Καὶ ὅτι τὸ διάβημα αὐτὸ εἶνε τόσον σπουδαῖον, ὥστε πρέπει νὰ σταθμῆσετε καλῶς ὅλας τὰς συνεπείας· τέλος δὲ ὅτι καὶ ἡ κατάστασις τῶν ἐργασιῶν σας ἐπιβάλλει εἰς πᾶν μέλος τῆς οἰκογενείας σας ὑποχρεώσεις τινὰς . . .»

«Ὅλ' αὐτὰ εἶναι γινῶμαι τῆς μητρός μου!» διέκοψεν αὐτὸν ἡ Τζέμμα «Εἶναι αὐταὶ αἱ ἰδιαὶ λέξεις τῆς μητρός μου: Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε τώρα ἡ ἰδική σας γνώμη;»

«Ἡ ἰδική μου γνώμη;»

Ὁ Σανὶν ἐσιώπησε. Ἡσθάνετο ὥσάν νὰ ἦτο τι καθισμένον εἰς τὸν λάρυσγά του καὶ δὲν τὸν ἄφινε ν' ἀναπνεύσῃ.

«Νομίζω ὡσαύτως» ἤρχισε μετὰ μεγάλης δυσκολίας . . .

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη.

«Ὡσαύτως; . . . Σεῖς . . . ὡσαύτως!»

«Ναί . . . δηλαδὴ . . .»

«Καλὰ» εἶπεν ἡ Τζέμμα. «Ἄν μὲ συμβουλευέτε ὡς φίλος, νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀπόφασίν μου . . . δηλαδὴ νὰ μείνω εἰς τὴν προτέραν μου ἀπόφασιν . . . τότε θὰ τὸ σκεφθῶ.»

Χωρὶς νὰ ἡξέυρῃ τί πράττει, ἔρριψε πάλιν τὰ κεράσια ἐκ τοῦ πινακίου εἰς τὸ καλάδιον.

«Ἡ μητέρα περιμένη ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν σας . . . Καὶ διατί τάχα νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ; Ἴσως θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ πραγματικῶς.»

Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, κυρία Τζέμμα, ἐπιτρέψατέ μοι: ἐπεθύμουν πρότερον νὰ γνωρίσω, ποῖοι λόγοι σὰς παρεκίνησαν . . .»

«Θ' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν σας.» Ἐπανέλαβεν ἡ Τζέμμα.

Συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἔγεινε κάτωχρος, καὶ ἐδάγκασε δυνατὰ τὸ κάτω χεῖλός τῆς. «Ἐκάμετε τόσα δι' ἐμέ, ὥστε εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πράξω, ὅ,τι θέλετε, καὶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας. Θὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα . . . ὅτι θὰ τὸ σκεφθῶ. Νὰ τὴν ὅπου ἔρχεται ἴσα ἴσα!»

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

1. ΡΟΥΔΟΛΦΟΣ ΒΙΡΧΩΒ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 145).

2. ΚΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ. ΕΝ ΦΟΥΓΟΥ (ἐν σελ. 148). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

3. ΧΟΡΟΣ ΦΑΛΑΓΓΟΣ ΤΩΝ ΜΑΧΗΤΩΝ ΤΟΥ ΜΑΣΑΜΠΟΝΙ (ἐν σελ. 149). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

4. Ἡ ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΣΑΜΠΟΝΙ (ἐν σελ. 149). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

5. ΠΥΓΜΑΙΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ (ἐν σελ. 150). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

6. ΟΙΔΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΗ, κατὰ τὸ μαρμάρινον σύμπλεγμα τοῦ ἀγαλματοποιοῦ L. Schröder.

Ὁ τυφλὸς Οἰδίπους καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀντιγόνη εἶναι ἐν τῶν κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητῶν θεμάτων τῆς δραματικῆς τῶν Ἑλλήνων ποιήσεως. Τὴν τύχην τοῦ Οἰδίου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐπραγματεύθη εἰς τρία διάφορα δράματα ὁ Σοφοκλῆς, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐξέλεξαν αὐτὴν ὡς ὑπόθεσιν τραγωδιῶν, αἵτινες δὲν διεσώθησαν ἡμῖν. Ὁ μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Οἰδίπους, ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ ἐφύενε τὸν πατέρα του καὶ ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του,

ἐχρησίμευεν εἰς τὴν περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαν τῶν Ἑλλήνων ὡς φρικᾶδες παράδειγμα τῆς τραγικότητος τοῦ πεπωμένον. Ὅτε ὁ Οἰδίπους ἔλαβε γινῶσιν τοῦ διπλοῦ ἀνοσιουργήματος, ὅπερ ἐν ἀγνοίᾳ του εἶχε διαπράξει, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἡ δὲ σύζυγος αἶμα καὶ μῆτηρ του ἀπηγχονίσθη. Αἱ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι μορφαί, ἃς ἐπλαστούργησεν ὁ καλλιτέχνης, ἀναμνησκουσιν ἡμᾶς τοὺς ἀρχικοὺς στίχους τοῦ σοφοκλείου δράματος «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῶν», ἐν ᾧ ὁ Οἰδίπους ἐρωτᾷ:

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη, τίνας
χάρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπου καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;

Ἡ τραγικότης τοῦ μεγάλου τούτου δράματος τοῦ οἴκτου ἐνεδουσίασε καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν κατ' ἡμᾶς καλλιτεχνῶν (ζωγράφων, ἀγαλματοποιῶν, μουσικῶν κτλ.), γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ ὁ Mendelssohn-Bartholdy ἐμελοποίησε τοὺς χοροὺς τοῦ «Οἰδίου ἐπὶ Κολωνῶν», ἐξ ὧν ἀντηχεῖ ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ τῆς ἀπαισιοδοξίας:

Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ,
βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει πολλὸ δέυτερον ὡς τάχιστα.